

UVODNI BIBLIJSKI REDCI

Prvo tromjesečje 2026.

Štiva za ovo tromjesečje, namijenjena čitanju
na subotnjim bogoslužjima u mjesnim crkvama
i u malim skupinama, riječi su Duha proroštva
iz knjige Ellen G. White, *Upoznajmo Krista*,
Znaci vremena, Zagreb 2018.

Neka ove nadahnute i poučne misli,
uz nekoliko prethodnih riječi pozdrava
i dobrodošlice, posluže kao uvod u bogoslužje.

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjüre Deželića 77, 10000 Zagreb

www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Umnoženo u uredu nakladnika, 2025.
Za internu uporabu

3. siječnja 2026.

Rast i donošenje roda

“I ovo je moja molitva: Neka vaša ljubav sve više raste u pravoj spoznaji i svakom rasuđivanju da možete prosuditi ono što je bolje: da budete čisti i besprijeekorni za Kristov dan.” (Filipljanima 1,9.10)

Gospodnja je želja da Njegovi sljedbenici rastu u milosti, da njihova ljubav sve više i više raste, da budu ispunjeni rodovima pravednosti. ... Gdje ima života, tamo će biti rasta i donošenja rodova; ali ako ne rastemo u milosti, naša duhovnost bit će zakržljala, boležljiva i neplodna. Jedino rastom i donošenjem roda možemo ispuniti Božju namjeru. “Otac moj proslavit će se time”, kaže Krist, “što ćete roditi mnogo roda” (Ivan 15,8). Da bismo donosili mnogo roda, moramo iskoristiti sve svoje prednosti. Moramo iskoristiti svaku priliku koja nam se pruža za stjecanje snage.

Čist, plemenit karakter, sa svim svojim nesagledivim mogućnostima, omogućen je svakom ljudskom biću. Ali mnogo je onih koji nemaju iskrenu čežnju za takvim karakterom. Oni se ne žele odvojiti od zla da bi mogli primiti dobro. Nadohvat ruke stavljene su nam velike mogućnosti. Ali oni izbjegavaju blagoslove koji bi ih doveli u sklad s Bogom. Oni rade nasuprot Onome koji im želi samo dobro. Oni su mrtve loze budući da nemaju životodavnu vezu s Trsom. Oni ne mogu rasti.

Jedan od božanskih planova za rast jest dijeljenje. Kršćanin treba dobivati snagu tako što će ojačavati druge. “Tko napaja druge, sam će se napojiti.” (Izreke 11,25) Ovo nije samo obećanje; to je božanski zakon, zakon koji je Bog osmislio da potoci dobroćinstva budu u neprekidnom kruženju kao vode dubokog potoka, neprekidno tekući natrag k izvoru. ...

Kršćani, pokazuje li se Krist u nama? Radimo li sve što je u našoj moći da dobijemo tijelo koje ne može lako oslabjeti, um koji gleda od uzroka do posljedice svakog pokreta, koji se može nositi s teškim problemima i svladavati ih, volju koja je toliko čvrsta da odoli zlu i obrani dobro? (*Signs of the Times*, 12. lipnja 1901.)

10. siječnja 2026.

Znakovi pravog posvećenja

“A sam Bog, izvor mira, neka vas potpuno posveti! I neka se cijelo vaše biće — duh, duša i tijelo — sačuva besprije-korno za dolazak Gospodina našega Isusa Krista!” (1. Solu-njanima 5,23)

Rad na posvećenju počinje u srcu, i mi moramo doći u takav odnos s Bogom da Isus može utisnuti svoje obličje u nas. Mi moramo umrijeti sebi da bismo ostavili prostora za Isusa, ali koliko njih ima srce toliko ispunjeno idolima da nemaju mjesta za Otkupitelja svijeta! Svijet drži ljudska srca u zarobljenstvu. Ljudi usmjeravaju svoje misli i želje na svoj posao, položaj i obitelj. Drže se svojih mišljenja i putova i njeguju ih kao idole u duši. ... Mi moramo umrijeti sebi. Ali to nije sve što je potrebno, jer kada se odrekemo svojih idola, praznina se mora ispuniti. ...

Dok budete oslobađali srce od svojega “ja”, morate prihvatiti Kristovu pravednost. Držite se nje vjerom. ... Ako otvorite vrata svojega srca, Isus će ispuniti prazninu darom svojega Duha Svetog i tada ćete biti živi propovjednik u svojem domu, u crkvi i svijetu. Širit ćete svjetlo jer svijetle zrake Sunca Pravednosti padaju na vas. Vaš skroman život, sveti razgovori, neporočnost i poštenje govorit će svima oko vas da ste vi Božje dijete, baštinik Neba, da ne tražite trajno mjesto na ovom svijetu, nego da ste ovdje putnik i stranac, u potrazi za boljom zemljom, za Nebom.

...

Da biste ispravno procijenili svijet, mora postojati više od obične vjere u Krista koja je to samo po imenu. Mnogi će se složiti s činjenicom da je Isus bio Božji Sin, a ipak nemaju vjeru koja spašava. Isus mora biti sve duši. Vi morate vjerovati u Njega kao svojega osobnog i potpunog Spasitelja. (*Review and Herald*, 23. veljače 1892.)

Pravo posvećenje vidjet će se u savjesnom poštovanju Božjih zapovijedi, pažljivom poboljšavanju svakog talenta, u svakom razboritom razgovoru, otkrivanju Kristove pokornosti u svakom djelu. (*S.D.A. Bible Commentary*, sv. 7, str. 908)

17. siječnja 2026.

Isus je naše sve

“Po njemu ste vi u Kristu Isusu, koji nam postade mudrost od Boga, pravednost, posvećenje i otkupljenje.” (1. Korinćanima 1,30)

Rast u spoznavanju Kristovog karaktera posvećuje dušu. Priznavanje i vrednovanje divnog djela otkupljenja mijenja onoga tko razmišlja o planu spasenja. Gledanjem na Krista on se mijenja u isto obličje, iz slave u slavu, radom Duha Gospodnjeg. Gledanje u Isusa proces je koji oplemenjuje i mijenja. ... Savršenstvo Kristovog karaktera kršćaninovo je nadahnuće. ...

Nikada ne bismo trebali prestati razmišljati o Kristu. Anđeli su o Njemu rekli: “Rodit će sina, i nadjeni mu ime Isus, jer će on izbaviti svoj narod od grijeha njegovih.” (Matej 1,21) Isus, dragocjeni Spasitelj! U Njemu je pomoć, sigurnost i mir. On raspršuje sve naše sumnje i najpouzdaniji je od svih nada. Kako je dragocjena misao da mi možemo imati udjela u božanskoj naravi, pri čemu možemo pobijediti kao što je Krist pobijedio! Isus je ispunjenje naših očekivanja. On je melodija u našim pjesmama, sjena velike stijene u pustinji. On je živa voda žednoj duši. On je sklonište tijekom oluje. On je naša pravednost, naše posvećenje, naše otkupljenje. (*Review and Herald*, 26. kolovoza 1890.)

Kristova sila treba biti utjeha, nada i kruna radosti svakoga koji slijedi Isusa u svojoj borbi i životnim nedaćama. Onaj tko istinski slijedi Jaganjca Božjeg koji je uzeo grijeh svijeta, može uskliknuti dok napreduje: “Jer sve što je od Boga rođeno pobjeđuje svijet. A ovo je sredstvo pobjede koje pobjeđuje svijet: naša vjera.” (1. Ivanova 5,4)

Kakva vrsta vjere pobjeđuje svijet? To je vjera kojom Krist postaje naš osobni Spasitelj — vjera koja se, prepoznajući vašu bespomoćnost, vašu krajnju nesposobnost da sami sebe spasite, čvrsto hvata za Pomoćnika koji je dovoljno silan da spasi, kao vašu jedinu nadu. To je vjera koja se neće obeshrabriti, koja čuje Kristov glas koji kaže: “Ali ohrabrite se: ja sam pobijedio svijet.” ... “Gle, ja sam s vama u sve dane.” (*Isto*)

24. siječnja 2026.

Trajni motiv

“Ljubav Kristova potpuno nama ovladava.” (2. Korinćanima 5,14)

U svakom životnom području kršćani trebaju težiti za tim da predstavljaju Krista — da Njegova služba izgleda privlačno. Ne dopustite nikome da vjeru čini odbojnom žalbama, uzdisanjem i isticanjem svojih nevolja, samoodricanja i žrtava. Nemojte se lažno predstavljati kao kršćani pokazivanjem nestrpljenja, razdražljivošću i gundanjem. Neka se rodovi Duha pokažu u ljubaznosti, pokornosti, strpljivosti, radosti i ljubavi. Neka se vidi da je Kristova ljubav vaša pokretačka snaga; da vaša vjera nije haljina koju oblačite i skidate ovisno o okolnostima, nego načelna — smirena, čvrsta i nepokolebljiva. Ponositost, nevjerovanje i sebičnost kao podmukli rak izjeda pobožnost u srcu mnogih koji tvrde da su kršćani! Kada im se bude sudilo po djelima, koliko njih će prekasno shvatiti da je njihova vjera bila samo svjetlacava opsjena koju Isus Krist ne priznaje.

Ljubav prema Isusu će se vidjeti, osjetiti. Ona se ne može sakriti. Ona odiše zadivljujućom silom. Od plašljivog stvara hrabrog, od lijenog marljivog, od neznalice mudraca. Ona čini jezik koji muca tečnim i budi uspavani um u novi život i polet. Onoga tko je klonuo duhom ispunjava nadom, potištenog čini radosnim. Ljubav prema Kristu navest će onoga koji je posjeduje da prihvaća odgovornosti za Njega i da ih ponese u Njegovoj sili. Ljubav prema Kristu neće se poljuljati u nevolji niti se povući pred dužnošću zbog prijekora. (*Review and Herald*, 29. studenoga 1887.)

Čista ljubav jednostavna je u svojem djelovanju i odvojena od svakog drugog načela. Kada se pomiješa sa zemaljskim motivima i sebičnim interesima, ona prestaje biti čista. Bogu mnogo više znači s koliko ljubavi radimo, nego koliko smo posla napravili. Ljubav je nebeska osobina. Prirodno srce ne može je proizvesti. Ova nebeska biljka cvjeta jedino tamo gdje je Krist vladar. ... Oni koji imaju ljubav, rađaju rod svetosti i na kraju dobivaju vječni život. (*S.D.A. Bible Commentary*, sv. 7, str. 952)

31. siječnja 2026.

Na prvom mjestu

“Nama koji ne smjeramo na vidljivo, nego na nevidljivo, jer je vidljivo prolazno, a nevidljivo je vječno.” (2. Korinćanima 4,18)

Sotona neprekidno radi na tome da pomrači slavu budućeg svijeta i da svu pozornost privuče na stvari ovoga svijeta. On želi tako organizirati stvari da naše misli, brige i posao budu toliko ispunjeni prolaznim stvarima da ne vidimo i ne razumijemo vrijednost vječne stvarnosti. Svijet i njegove brige imaju previše mjesta, dok Isus i nebeske stvari imaju premalo mjesta u našim mislima i čežnjama. Svjesno bismo se trebali osloboditi svih dužnosti svakidašnjeg života, ali isto je tako ključno da iznad svega njegujemo svetu privlačnost prema našem Gospodinu Isusu Kristu. (*Review and Herald*, 7. siječnja 1890.)

Razmišljanje o nebeskim stvarima ne ometa muškarce i žene u obavljanju dužnosti u ovom životu, nego ih čini učinkovitijima i vjernijima. Iako se čini da velika stvarnost vječnog svijeta obuzima um, zaokuplja pozornost i obuzima čitavo biće, duhovno prosvjetljenje ipak donosi mir nebeskog podrijetla koji omogućuje kršćaninu da uživa u obavljanju uobičajenih životnih dužnosti.

...

Razmišljanje o Božjoj ljubavi koja se pokazala u davanju Njegovog Sina za spasenje palih ljudi, ganut će srca i probuditi sile u duši kao ništa drugo. Djelo otkupljenja je veličanstveno; to je tajna Božjeg svemira. Ali kako su neosjetljivi primatelji takve neusporedive milosti! ...

Da naša osjetila nisu toliko otupjela grijehom i razmišljanjem o mračnim slikama koje nam Sotona neprekidno prikazuje, vatreni i neprekidni izljevi zahvalnosti tekli bi iz naših srca prema Onome koji nas svakog dana obasipa darovima koje ne zaslužujemo. Trajna pjesma otkupljenih slavit će Onoga koji nas je ljubio i oprao nas od naših grijeha svojom krvlju; i ako mi ikada budemo pjevali tu pjesmu pred Božjim prijestoljem, morat ćemo je ovdje naučiti. (*Isto*)

7. veljače 2026.

Priprema za Nebo

“A sad, oni teže za boljom, to jest za nebeskom (domovinom). Zato ih se Bog ne stidi, ne stidi se nazivati se njihovim Bogom. Zbilja im je pripravo grad.” (Hebrejima 11,16)

Mi tvrdimo da smo putnici i stranci na zemlji, koji putuju u bolju zemlju koja je na Nebu. Ako smo ovdje samo putnici koji putuju u zemlju gdje žive sveti, naš prvi zadatak treba biti da se upoznamo s tom zemljom; trebamo se podrobno raspitati koje su pripreme potrebne, kakve navike i karakter moramo imati da bismo postali građani te zemlje. Isus, Kralj te zemlje, čist je i svet. On je svojim sljedbenicima naredio: “Budite sveti jer sam ja svet!” (1. Petrova 1,16) Ako se, dakle, želimo družiti s Kristom i bezgrešnim anđelima, moramo se pripremiti za takvo društvo.

To je naš najvažniji posao. Nijedna druga potreba nije toliko važna. Naši razgovori, naše ponašanje, svaki naš postupak trebao bi osvjedočiti našu obitelj, bližnje i svijet da očekujemo da ćemo se uskoro preseliti u bolju zemlju. ... Oni čija se vjera svakog dana potvrđuje i ojačava djelima, suočit će se sa samoodricanjem u vladanju apetitom i ambicioznim željama dovodeći svaku misao i osjećaj u sklad s božanskom voljom. ...

Zemlja u koju putujemo u svakom je smislu privlačnija nego što je djeci Izraelovoj bila kanaanska zemlja. ... Što je prekinulo njihovo napredovanje nadomak Obećane Zemlje? ... Bilo je to njihovo tvrdoglavo nevjerovanje, ono ih je okrenulo natrag. Oni nisu bili voljni ništa riskirati poradi Božjih obećanja. ... Povijest Izraelaca napisana je kao upozorenje nama “koje su zapala posljednja vremena”. Mi stojimo, takoreći, na samoj granici nebeskog Kanaana. Možemo pogledati preko na drugu stranu i ugleđati divote dobre zemlje. Ako vjerujemo u Božja obećanja, mi ćemo razgovorom i ponašanjem pokazati da ne živimo u ovom svijetu, nego si postavljamo kao prvi zadatak da se pripremimo za svetu zemlju. (*Review and Herald*, 29. rujna 1881.)

14. veljače 2026.

Nada čvrsto sačuvana do svršetka

“Mi smo uistinu postali i jesmo sudionici Kristovi, samo ako nadu kakvu smo od početka imali čvrsto sačuvamo do svršetka.” (Hebrejima 3,14)

Svi mi moramo živjeti vjerom. Molim se Gospodinu da mi dâ snage, zdravlja i bistrinu uma, i ja vjerujem da On čuje moje molitve. Mi smo poticani da budemo budni i da bdijemo u molitvi, ali ovo ne znači da trebamo tugovati i žaliti se kao siročad. Istina, borba za neprekidni napredak u kršćanskom životu mora trajati čitavog života, ali naš napredak na nebeskom putu može nam dati nadu. Ako pokazujemo neiscrpnju energiju koja odgovara cilju kojem težimo, vječnom životu, mi postajemo zajedničari s Kristom u svim obilnim blagoslovima koje je voljan i spreman dati onima koji strpljivo i ustrajno teže k slavi, časti i besmrtnosti. Ako se čvrsto držimo izvora svojeg pouzdanja do samoga kraja, mi ćemo vidjeti Kralja u Njegovoj slavi.

Ja ne tražim lagan put, ali ponizno molim svojega nebeskog Oca za više vjere kako bih mogla nadvladati svaku vidljivu prepreku. On može i želi nam dati Utješitelja, ali mi moramo biti čvrsti i odlučni, i u svim okolnostima biti poštteni, držeći se čvrsto moralnih načela i pouzdanja u našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista. Do nas stiže poticaj: “Vi dakle, ljubljani, budući da sad unaprijed znate, čuvajte se da ne biste, zabludom bezakonika zavedeni, otpali od svoje postojanosti.” (1. Petrova 3,17 — Varaždinska Biblija)

Mi trebamo postići vječnu nagradu i spasenje duše, i svakog dana trebamo bdjeti i biti budni. Ipak, budimo radosni zahvaljujući Gospodinu za Njegove blagoslove. Mi moramo imati vjeru, živu vjeru. Bog je naša snaga, izvor sve sile. Njegovi izvori ne mogu se iscrpiti. Mi možemo svakog dana imati obilje za-liha. ...

Za svakoga kome se čini da mu ruke slabe i stisak popušta, imam savjet: Uhvatite se čvršće. Vjera kaže: Idite naprijed. Ne smijete popustiti niti se obeshrabriti. Onaj tko neprekidno napreduje, ne može imati slabu vjeru. (*Letter 119*, 1896.)

21. veljače 2026.

Dolazak Utješitelja

“I ja ću moliti Oca pa će vam dati drugog Utješitelja da ostane s vama dovijeka: Duha istine, kojega svijet ne može primiti jer niti ga vidi niti ga poznaje. A vi ga poznajete jer boravi kod vas i jer će biti u vama.” (Ivan 14,16.17 — Varaždinska Biblija)

Neposredno uoči odlaska u svoj dom na nebeskom dvoru, Krist je uvjeravao svoje učenike da će im poslati Utješitelja koji će s njima ostati zauvijek. Svi mogu s punim povjerenjem vjerovati u vodstvo Utješitelja. On je Duh istine; ali ovu istinu svijet ne vidi i ne prihvaća. ...

Krist je želio da Njegovi učenici razumiju da ih On neće ostaviti siročad. “Neću vas ostaviti siročad.” Izjavio je: “Vratit ću se k vama.” (Ivan 14,18) ... Dragocjeno, slavno obećanje o vječnom životu! Premda je On morao otići, njihov odnos s Njim trebao je biti kao odnos djeteta prema roditelju. ... Utješitelj je naš kao i njihov, u svako doba i na svakom mjestu, u svim patnjama i nevoljama, kada ishod izgleda mračan, a budućnost zbunjujuća i osjećamo se bespomoćnima i samima. Postoji vrijeme kada će Utješitelj biti poslan kao odgovor na molitvu vjere.

Ne postoji takav utješitelj kao Krist, tako nježan i tako iskren. Njega diraju naše nevolje. Njegov Duh govori srcu. Okolnosti nas mogu razdvojiti od naših prijatelja; veliki, nemirni ocean može se pružati između nas i njih. Iako njihovo iskreno prijateljstvo još uvijek može postojati, oni to ne mogu pokazati na način da za nas učine nešto što bismo sa zahvalnošću prihvatili. Ali nikakve okolnosti ni daljina ne mogu nas odvojiti od nebeskog Utješitelja. Gdje god se nalazili, kamo god išli, On je uvijek tamo, Onaj koji nam je dan umjesto Krista, koji djeluje umjesto Njega. On nam je uvijek s desne strane i govori nam umirujuće, nježne riječi, podupire, održava, hrabri i razvedrava. Utjecaj Duha Svetoga Kristov je život u duši. Ovaj Duh radi u svakome tko prima Krista. Oni u kojima prebiva ovaj Duh pokazuju Njegov plod — ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrotu, vjeru. (*Review and Herald*, 26. listopada 1897.)

28. veljače 2026.

Božanske vjerodajnice

“Ja više ne ostajem u svijetu. A oni ostaju u svijetu, dok ja idem k tebi. Sveti Oče, čuvaj u svome imenu one koje si mi dao da budu jedno kao mi!” (Ivan 17,11)

Jedinstvo i sklad koji trebaju postojati među Kristovim učenicima opisani su ovim riječima: “Da budu jedno kao mi.” Ali koliko njih se povuče i misle da su naučili sve što je potrebno. ... Oni koji odluče stajati izvan granica tabora, ne mogu znati što se događa u unutarnjem krugu. Oni moraju doći u dvorište, jer kao narod moramo biti ujedinjeni u vjeri i cilju. ... Upravo preko ovog jedinstva mi moramo osvjedočiti svijet u Kristovu namjeru i ponijeti božanske vjerodajnice u svijet. ...

“Ja u njima, a ti u meni — da postanu potpuno jedno, da svijet upozna da si me ti poslao i da si njih ljubio kao što si mene ljubio.” (Ivan 17,22.23) Razumijemo li značenje ovih riječi? Možemo li ih prihvatiti? Možemo li izmjeriti ovu ljubav? Pomisao da nas Bog ljubi kao što ljubi svojega Sina trebala bi nas ujediniti u zahvalnosti prema Njemu i u slavljenju. Osigurano nam je sve što je potrebno da bi nas Bog mogao ljubiti kao što ljubi svojega Sina, i to se događa zahvaljujući našem jedinstvu s Kristom i jednih s drugima. Svatko od nas mora doći na izvor i sam piti. Tisuću ljudi oko nas može piti s izvora spasenja, ali mi se nećemo osvježiti ako sami ne popijemo. Mi moramo sami vidjeti ljepotu, svjetlo Božje riječi, i zapaliti našu svijeću na božanskom oltaru da bismo mogli otići u svijet držeći Riječ života kao sjajnu, blistavu svjetiljku. ...

Kako su dragocjene ove riječi: “Oče, hoću da i oni koje si mi dao budu sa mnom: da gledaju slavu, slavu koju si mi dao.” (redak 24) ... Krist želi da mi gledamo Njegovu slavu. Gdje? U nebeskom kraljevstvu. On želi da mi budemo jedno s Njim. Kakva misao! Zbog toga toliko želim da učinimo svaku žrtvu za Njega! On je moja ljubav, pravednost, utjeha, kruna radosti i On želi da mi gledamo Njegovu slavu. (*Review and Herald*, 11. ožujka 1890.)

7. ožujka 2026.

Jedno s Kristom i s Ocem

“Da svi budu jedno, kao što si ti, Oče, u meni i ja u tebi da i oni u nama budu jedno da vjeruje svijet da si me ti poslao!” (Ivan 17,21 — Šarić)

Neka se ove riječi često ponavljaju i neka svaka duša usmjerava svoje misli, duh i ponašanje svakog dana kako bi mogla ispuniti ovu molitvu Isusa Krista. On ne traži od svojeg Oca nešto što je nemoguće. On se moli za ono što mora biti u Njegovim učenicima u odnosu na njihovo uzajamno jedinstvo i jedinstvo s Bogom i Isusom Kristom. Zlatni lanac ljubavi koji veže srca vjernika u jedinstvo, u vezu prijateljstva i ljubavi, i jedinstvo s Kristom i Ocem, čini tu vezu savršenom i nosi svjedočanstvo svijetu o sili kršćanstva koje se ne može zanijekati.

...

Tada će se iskorijeniti sebičnost i nevjerovanje neće postojati. Neće biti razdora ni razlika. Neće biti tvrdoglavosti kod nikoga tko se poveže s Kristom. Nitko neće pokazivati tvrdoglavu neovisnost kao svojeglavo, nemirno dijete koje pušta ruku koja ga vodi i samo tumara. ...

“Novu vam zapovijed dajem: Ljubite jedan drugoga; kao što sam ja ljubio vas, ljubite i vi jedan drugoga. Ako imadnete ljubavi jedan prema drugome, po tom će svi upoznati da ste moji učenici.” (Ivan 13,34.35) Sotona razumije snagu takvog svjedočanstva kao svjedoka cijelom svijetu o tome što milost može učiniti u mijenjanju karaktera. Njemu nije drago kada takvo svjetlo svijetli od onih koji tvrde da vjeruju u Isusa Krista, i čini sve što može ne bi li slomio ovaj zlatni lanac koji povezuje srca onih koji vjeruju u istinu i koji ih veže u blisku zajednicu s Ocem i Sinom. ...

Mi vjerujemo u Isusa Krista. Mi sjedinjujemo svoje duše s Kristom. On kaže: “Niste vi mene izabrali, nego sam ja vas izabrao i odredio vas da idete i rodite rod. ... Ovo vam zapovijedam da ljubite jedan drugoga!” (Ivan 15,16.17) (*Letter 110*, 1893.)

14. ožujka 2026.

Božja procjena mojeg karaktera

“Dakako, mi se ne usudujemo ni izjednačiti ni usporediti s nekima koji sami sebe preporučuju. Ali oni, budući da se mjere vlastitom mjerom i uspoređuju sami sa sobom, ludo postupaju.” (2. Korinćanima 10,12)

Mnogi se mjere sami sa sobom i uspoređuju svoj život sa životima drugih. Tako ne smije biti. Nitko osim Krista nije nam dan kao primjer. On je naš Uzor i svatko bi se trebao usavršavati u oponašanju Njega. ...

Biti kršćanin ne znači samo uzeti Kristovo ime, nego imati Kristov um, pokoravati se Božjoj volji u svim stvarima. Mnogi koji tvrde da su kršćani, tek trebaju naučiti ovu veliku lekciju. Mnogi malo znaju o tome što znači odricanje radi Krista. Oni ne istražuju kako mogu biti najbolji u proslavljanju Boga i napredovanju u Njegovom djelu. Ali to je sebičnost, i kako se ona može zadovoljiti? Takva vjera je bezvrijedna. U dan Gospodnji takvi će biti izmjereni na tezulji i naći će se lakima. (*Review and Herald*, 4. rujna 1883.)

To što ljudi govore, što misle o nama, ima jako malu vrijednost. Pitanje koje se nas tiče glasi: Kako Bog ocjenjuje moj karakter? ... Onaj tko podupire čovjeka koji je na pogrešnom putu nije na Božjoj strani, nego na strani neprijatelja. “A ja nisam nikada tako činio”, kaže Nehemija, “zbog straha Božjega” (Nehemija 5,15). Svaka duša treba se pripremiti za duhovni sukob koji leži pred nama. Svjetovni planovi, običaji i urote nisu za nas. Mi trebamo reći: “Ali ja tako ne činjah bojeći se Boga.” Sebičnost, neiskrenost i lukavstvo pokušavaju se uvući u naše srce. Nemojmo im dati prostora.

Nehemija je gledao samo na Božju slavu. ... Čvrsto hodajući svojim putem, on je dao dokaz da je bio hrabri kršćanin. Njegova savjest bila je čista, oblikovana i oplemenjena u poslušnosti Bogu. On se nije udaljavao od kršćanskih načela.

Svima koji vjeruju u Krista dana je obveza da budu dostojni svojega poziva, da otkriju Kristov karakter. Krist će uzvisiti svakog kršćanina koji Ga poštuje. (*Letter 406*, 1906.)

21. ožujka 2026.

Svetost ide uz poniznost

“Jednako, vi mladići, pokoravajte se starijima! U međusobnom saobraćaju svi se obucite u poniznost, jer se Bog protivi oholima, a poniznima daje milost.” (1. Petrova 5,5)

Koliko njih se nepopustljivim stiskom drži svojeg samozvanog dostojanstva, što je njihovo samopouzdanje. Oni uzdižu sami sebe umjesto da čekaju u poniznosti srca na Krista da ih On uzvisi. Tijekom razgovora više vremena govore o sebi nego o uzdizanju obilja Kristove milosti. ...

Prava svetost i poniznost nerazdvojne su. Što duša dolazi bliže Bogu, to postaje poniznija i pokornija. Kada je Job čuo Jahvin glas u vohoru, uskliknuo je: “Sve riječi svoje zato ja poričem i kajem se u prahu i pepelu.” (Job 42,6) U trenutku kad je Izaija vidio Gospodnju slavu i čuo kerubina kako kliče: “Svet! Svet! Svet Jahve nad Vojskama!”, uskliknuo je: “Ja o meni, propadoh!” (Izaija 6,3.5) Daniel, kada ga je posjetio sveti glasnik, kaže: “Onemoćah, lice mi problijedje, iznakazi se, snaga me ostavi.” (Daniel 10,8) Nakon što je stigao do trećeg Neba i čuo stvari koje nije bilo dopušteno izgovoriti čovjeku, Pavao o sebi kaže: “Meni manjemu od najmanjega među svima svetima.” (Efežanima 3,8) Voljeni Ivan, koji se naslanjao na Isusove grudi i vidio Njegovu slavu, pao je kao mrtav pred anđelom. Što bliže i češće gledamo našeg Spasitelja, manje ćemo uzvisivati sami sebe. (*Review and Herald*, 20. prosinca 1881.)

Onaj tko baci pogled na neusporedivu Kristovu ljubav, sve druge stvari postaju mu beznačajne, i na Krista gleda kao na glavnog među deset tisuća i kao Onoga koji je sav ljubak. Dok serafini i kerubini gledaju Krista, pokrivaju lice krilima. Njihovo savršenstvo i ljepota ne ističu se u prisutnosti i slavi njihovoga Gospodina. Koliko je onda neprimjereno kada ljudi uzdižu sebe! Neka se radije obuku u poniznost, prestanu žudjeti za uzvisivanjem i nauče što znači biti pokoran i krotak u srcu. Onaj tko razmišlja o Božjoj slavi i neograničenoj ljubavi, imat će ponizno viđenje sebe, a gledajući u Božji karakter, mijenjat će se u Njegovo božansko obličje. (*Review and Herald*, 25. veljače 1896.)

28. ožujka 2026.

Zašto se uzdizati?

“Ne činite ništa iz sebičnosti ili tašte slave, nego u poniznosti smatrajte jedan drugoga većim od sebe! Ne gledajte pojedini samo na svoju vlastitu korist nego i na korist drugih!” (Filipljanima 2,3.4)

Ne postoji ništa što će oslabiti snagu crkve kao ponositost i gnjev. ... Krist nam je dao primjer ljubavi i poniznosti i spojio nas je sa svojim sljedbenicima da bismo ljubili jedni druge kao što je On ljubio nas. Mi moramo u poniznosti činiti jedni druge većima od sebe. Moramo biti strogi prema svojim osobnim karakternim manama, brzi da priznamo svoje pogreške i grijehe i manje razmišljati o tuđim manama. Moramo pokazati posebno zanimanje za druge — ne da bismo bili zloradi, ne da bismo tražili krivnju u njima, ne da bismo ih ukoravali i prikazivali u pogrešnom svjetlu, nego da bismo činili strogu pravdu u svemu prema svojoj braći i svima s kojima imamo dodira. Duh kojim se brinemo za naše vlastite prohibitke da bismo izvukli nekakvu korist, ili koji radi da bi pokazao nadmoć ili se uspoređivao, uvreda je Bogu. Kristov duh vodit će Njegove sljedbenike da gledaju ne samo na svoj uspjeh i prednosti, nego da budu jednako zainteresirani za uspjeh i prednosti svoje braće. Ovo znači ljubiti bližnjega kao samoga sebe.

Trebamo uzdizati samo Isusa. Kakve god bile sposobnosti ili uspjesi bilo koga od nas, to nije zato što smo sami stekli te sposobnosti; one su sveto povjerenje koje nam je dao Bog da bismo ih mudro upotrijebili u službi Njemu na slavu. Sve je Gospodnji kapital koji nam je povjeren. Zašto bismo se, onda, mi uzdizali? Zašto bismo skretali pozornost na naše oštećeno “ja”? Sve ono što mi posjedujemo u obliku talenata ili mudrosti, primili smo od Izvora mudrosti da bismo veličali Boga. ...

U srcima koja su sakrivena s Kristom u Bogu nema ponositosti zbog talenta ili uma. ... Ponizimo se i obožavajmo Isusa, ali nikada ni najmanje ne uzvisujmo sebe. (*Review and Herald*, 4. rujna 1900.)

“Ljudi ne dolaze u zajednicu s Nebom tražeći neko sveto brdo ili hram. Vjera se ne smije ograničiti na vanjske oblike i obrede. Vjera koja dolazi od Boga jedina je vjera koja vodi k Bogu. Da bismo Mu pravilno služili, moramo biti rođeni od božanskog Duha. To će očistiti srce i obnoviti um, omogućavajući nam da bolje upoznamo i više volimo Boga. To će nam dati dragovoljnu poslušnost svim Njegovim zahtjevima. To je pravo bogoslužje. To je plod djelovanja Svetoga Duha. Svaku iskrenu molitvu Duh oblikuje i Bog prima takvu molitvu. Kad god duša čezne za Bogom, pokazuje se djelovanje Duha i Bog će se otkriti takvoj duši. Bog traži takve poštovatelje. On čeka da ih primi i da ih učini svojim sinovima i kćerima.”

(Ellen G. White, *Isusov život*, 139)

www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com